

heldigt og godt for Eleverne, at man har henfigtsmæssige og passende dels Skoler, dels Opholdssteder for dem, og her er jo Tale om en Gymnastiksal, som ogsaa skal være Forsamlingsaal. Jeg har altsaa Betænkkelighed ved at følge de ærede Medlemmer, da jeg, som sagt, ikke kender Planerne og Overslagene. Dertil kommer, at det er mig bekendt, hvad den ene Plads angaar, Biborg, at der ere Bygningerne meget gamle; jeg vil ikke sige, at de ikke kunne staa, jeg antager, at de kunne staa i flere Aar, naar de blive lidt reparerede, men jeg tilstaar, at de ere gamle og brøstfældige. Jeg har endnu større Betænkkelighed ved selve Vædringsforslaget Nr. 34 og kan slet ikke stemme for det, og jeg frygter for, at Underændringen vil føre til, at Sagen udsættes i en ubekjendt Fremtid, altsaa vil føre til, at man ikke kommer til at tage fat paa Arbejdet iaar. — Der er af hele Udvalget stillet et Vædringsforslag under Nr. 13, som vistnok nærmest er beregnet paa Beboerne ved Limfjorden, saaledes at Bedkommende, der have tabt større Arealer, kunne faae Rettelse i Hartkornet. Dette glæder mig, og jeg er forsaavidt det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) taknemlig, som han iaftes udtalte, at han har bidraget til, at et saadant Forslag er blevet stillet. Jeg kan ogsaa slutte mig til den høitærede Minister, naar han udtalte, at man maa tage saadanne Forholdsregler, at der ikke skal komme ubegrundede Ansøgninger ind om Rettelse i Hartkornet; men der er dog een Side af Sagen, jeg maa fremhæve. Det er mig bekendt, at det ialtsald tidligere har været meget vanskeligt og har taget uforholdsmæssig Tid, inden man kunde faae omlagt sit Hartkorn. Jeg kender fire Husmænd, som for tre Aar siden havde en Landinspektør paa deres Eiendomme, der vilde have Noget af deres paa Eiendommene hvilende Hartkorn bort, men det er ikke fraskilt endnu; der blev sagt, at vedkommende Landinspektør havde lagt Skylden derfor over paa Matrikulkontoret. Jeg tør ikke indestaa for, at det er rigtigt, thi, naar jeg har havt med Matrikulkontoret at bestille, har man altid viist sig overordentlig slink og velvillig. Jeg tør ikke sige, hvor Skylden ligger; men jeg vilde ønske, at man fra Administrationens Side ikke maatte være altsom langsom med Omregistreringen af saadanne Eiendomme, thi det er meget ubehageligt i en lang Narværelse at skulle svare Stat af en Eiendom, som ikke eksisterer. Jeg er altsaa glad ved, at Forslaget er kommet frem, og jeg antager, at, naar Sagen kommer til at gaa paa Statens Bekostning, vil den maa ske ogsaa gaa hurtigere end tidligere. Naar det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (S. Andersen) udtalte, at han havde en anden Opfattelse end Finantsudvalget overfor Finantsloven i dens Helhed, idet han mente, at det gjennemgaende havde været for rundeliggende Bevillingerne, saa er det en Opfattelse, som jeg

ikke fuldstændig kan dele. Selv om man paa enkelte Punkter kan finde, at Finantsudvalget har været for rundhaandet, forhindrer det ikke, at man kan ønske det for meget heldigt og rigtigt, at man giver en saadan Finantslov, at det med Sandhed kan siges, at, uagtet vi staa i Modsetning til den nuværende Regjering, have vi efter en saglig Forhandling givet, hvad vi anse for nødvendigt for Samfundets aandelige og materielle Vel. Modstanderne skulle da ikke kunne sige, at vi have været for knappe eller karrige, og det er meget heldigt, at saavel Høire som Venstre fortæller Landet rundt, at vi have været noget rundhaandede. Jeg betvivler ikke, at det vil blive fortalt fra begge Sider. Vi maa vel nemlig gaa ud fra her i Thinget, at Høire vil lægge noget Tryk paa sin Presse, saaledes at ogsaa den fortæller det, og jeg haaber, at man da vil komme til at se, at vi ønske en Overenskomst, men at Regjeringen har gjort os den umulig. Jeg haaber ogsaa, at, naar det fortælles, at vi ere knappe overfor Universitetet, Kunst og Videnskabsmænds Understøttelse, saa vil man oplyse, at det er en stor Misforstaaelse. Det er let at oplyse det med Hensyn til Universitetet. Demokratiet stiller sig som Opgave Folkets aandelige og materielle Udvikling, altsaa maa det sætte Videnskab, Kunst og Oplysning meget høit. Det har, siden det kom i Flertal, steds viist sin Interesse for Universitetet og vil fremdeles vise en saadan, derom kan der ingen Tvivl være. Det kan paa vises, og jeg haaber, man vil fortælle det rundt om i Landet, at Venstre har været langt rundeligere overfor Universitetet, end man var, dengang Høire var i sine Velmagtsdage og troede at kunne regjere, om ikke hele Verden, saa dog hele Danmark. Det er jo ligegyldigt, hvor Pengene komme fra til Undervisningen i vor lærde Skiffole og til at holde dygtige Professorer og Docenter, naar Udgifterne dertil bevilges; men det er soleklart, at der er slet betydelige Fremskridt i Bevillinger til Universitetet, Kunst og Videnskab og til fremragende Videnskabsmænd. Jeg skal blot oplyse dette med Hensyn til Universitetsførgsmaalet med nogle Tal. For Finantsaaret 1871—72, da Høire var i sine Velmagtsdage, bevilgede vi 413,642 Kr. 28 Ore til Universitetet; men da Venstre kom til Roret, eller rettere i Flertal i Thinget, viste vi, at Demokratiet vilde, at Universitetets Formaal skulde fremmes og Oplysningen støttes. Det gif bestaandig fremad, og paa den sidste Finantslov, vi vedtog, bevilgedes der 478,334 Kr. 63 Ore, og paa den Finantslov, som Regjeringen ifjor ikke vilde modtage, gif vi et Skridt videre og bevilgede 504,961 Kr. 67 Ore. Saar have vi ogsaa gjort et meget rundeliggende Tilbud. Jeg haaber derfor, at den Sandhed skal blive fortalt, at siden Venstre er kommet i Flertal, bevilges der stadig Mere og Mere til videnskabelige Formaal. Naar jeg siger, at Venstre kom